
Informe sobre l'ensenyament en valencià en els nivells educatius no universitaris

Autor: Comissió Jurídica
Aprovació: Ple, 28 juliol 2014

ANTECEDENTS

La Llei 12/1985, de 30 d'octubre, del Consell Valencià de Cultura, en el seu Títol Primer, article 3, estableix : “vetlarà per la defensa i la promoció dels valors lingüístics i culturals valencians”. En compliment d'aquest precepte legal, el Consell Valencià de Cultura ha emés diversos informes i resolucions centrats en la qüestió lingüística. Des del primer dictamen sobre la llengua dels valencians, que pretenia desconflictitzar-ne l'ús i potenciar-ne la normalització, passant per les recomanacions adreçades a la Generalitat Valenciana que figuren en totes les memòries anuals de la nostra institució, o la Resolució de 24 de juny de 2012, en la qual, després d'una anàlisi rigorosa dels perills que amenacen una llengua minoritzada i minoritària, es conclou que “la falta d'inversions en determinats instruments culturals pot implicar la desaparició d'un bé cultural patrimonial com el valencià”, el qual, “sense mitjans de comunicació, editorials i textos escrits en aquesta llengua es mantindrà únicament com un fet familiar i popular”. Més recentment s'ha produït una “Declaració sobre la llengua dels valencians i el seu ensenyament”, aprovada el 9 d'abril de 2014, en la qual es deia: “(...) podríem afirmar que l'escola és la millor i més estable plataforma per al seu aprenentatge i divulgació, junt a la família. És cert que també al carrer, a les institucions, a la faena, en la cultura i en molts altres llocs, es pot i deu fer-se'n ús i que també són fonts eficaces de proliferació i promoció, però només l'escola pot integrar la llengua dels valencians entre les habilitats cognitives i d'aprenentatge com una forma segura de pervivència, prestigi, solvència i habilitació entre les noves generacions que hauran d'heretar-la i fer-la servir”.

Totes aquestes reflexions del Consell Valencià de Cultura són també compartides per altres institucions, com el Síndic de Greuges quan afirma que “l'ús de la llengua pròpia és una assignatura pendent”. De fet, al llarg de 2013 el Síndic de Greuges ha posat de relleu l'existència d'una forta discriminació respecte a la protecció dels drets lingüístics. En l'últim informe anual afirma que les Administracions Públiques tendixen a ajornar el compliment de les seues obligacions pel que fa a la defensa de l'ús del valencià . En aquest sentit, fa menció de les 126 queixes referents a Ajuntaments, 27 a la Generalitat, i també al tancament de Ràdio Televisió Valenciana, a la manca de respecte a la cooficialitat en

Internet i a la supressió d'aules en valencià.

En aquest informe hem introduït un cas concret, "l'ensenyament en valencià a la ciutat de València", perquè es tracta de l'únic lloc del qual posseïm una sèrie completa i actualitzada de dades referides als últims 10 cursos escolars i perquè és un exemple del que està passant també a les altres grans ciutats de la nostra comunitat.

ESTAT DE LA QÜESTIÓ

Han passat més de 30 anys des de l'aprovació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (Llei 4/1983, de 23 de novembre). Període en el qual s'han fet grans avanços en l'ensenyament i en la normativització de la llengua. És, doncs, el moment d'estudiar rigorosament la situació de l'ensenyament en valencià i el compliment dels objectius de l'esmentada llei.

De moment podem constatar que no tenim coneixement de cap informe ni valoració completa, ni d'una sola avaluació publicada per la Conselleria d'Educació sobre el valencià en l'ensenyament. Mentrestant, es promouen canvis de legislació i d'organització del sistema educatiu, sense compartir amb la comunitat educativa ni les dades ni les anàlisis.

Per tant, aquest informe utilitzarà les dades oficials elaborades i/o fetes públiques des de diversos organismes i institucions, per poder tenir una visió el més completa possible del grau de compliment de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià en el sistema educatiu de règim no universitari. També cal tenir en compte les compareixences davant de la Comissió Jurídica del Consell Valencià de Cultura del secretari autonòmic d'Educació i del president de la Federació Escola Valenciana, els quals van centrar les seues intervencions en l'Arranjament Escolar en Infantil i Primària per al curs 20014/15.

Malgrat l'abast d'aquest informe, el qual, com ja hem indicat, se circumscriu als nivell de l'ensenyament no universitari, no seria correcte eludir una, encara que breu, al·lusió al món universitari públic. De fet, hem de tenir en compte que les universitats són peces simbòlicament rellevants tant en el procés de normalització lingüística, com en el prestigi social de la llengua. Però en aquests moments tampoc no hi ha cap Pla Estratègic Universitari que garantisca l'ús del valencià. És impossible parlar d'ensenyament, prestigi i recuperació de la llengua sense tenir a l'horitzó com a referent de prestigi la Universitat. Si no hi ha previsió de tesis doctorals, càtedres, estudis, investigacions, Formació Permanent del Professorat, etc., la resta no deixa de ser voluntarisme. En "Els usos lingüístics a les universitats públiques valencianes" (AVL, 2011) es desvela l'escassa estima per la docència en valencià de les nostres universitats, com mostra el fet que la docència es distribuïska de la manera següent:

	valencià	castellà	altres
UV-EG	23,9%	72,4%	3,5%
UJI	21,3%	71,6%	7,1%
UPV	7,8%	87,4%	4,5%
UA	5,12%	90,3%	7,5%

UMH 0,0% 100 % 0,0%

Les dades són desoladores, i no es pot dissimular el paper que les universitats públiques estan exercint en aquest procés.

També cal assenyalar la necessitat de donar suport, estimular i difondre les obres d'autors valencians que utilitzen la nostra llengua, i la traducció d'autors estrangers al valencià.

Però, tornant als nivells educatius no universitaris, objecte d'aquest informe, en els documents consultats hem pogut constatar el lent desplegament de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. L'alumnat que s'escolaritza en valencià creix, però ho fa molt lentament : en una dècada el creixement ha estat de només un 11%. El curs 1998/99, el percentatge d'alumnat que estudiava en valencià representava un 16% sobre el total; el curs 2007/08, la mitjana era del 27% (dades del *Libro Blanco de la Enseñanza Secundaria, 1998–2009*, Uned).

De fet, podem afirmar que, malgrat el creixement de la demanda, en aquests 30 anys només s'ha aconseguit que, a hores d'ara, el 29% de l'alumnat reba l'ensenyament en valencià. Tanmateix, aquesta xifra global no pot amagar el desequilibri amb què s'aplica la llei en funció del territori, de la titularitat pública o privada dels centres, i les diferències en l'oferta en les diverses etapes educatives. Quasi dues generacions d'alumnes han passat pel sistema educatiu sense que la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià s'haja aplicat en tota la seua extensió. Difícilment podríem trobar cap persona que s'haja pogut escolaritzar en valencià des dels 3 anys fins al final d'un cicle formatiu o d'una carrera universitària. A més a més, aquesta situació s'ha agreujat en els últims cursos amb la introducció del Decret de Plurilingüisme, i cal assenyalar que la recent aprovació de la *Ley Orgánica para la Mejora de la Calidad Educativa (LOMCE)* i la seua aplicació a partir del curs 2014/2015 no milloraran, segons pareix, l'accés del nostre alumnat a l'ensenyament en valencià.

Les polítiques que ha aplicat el Govern valencià han consolidat forts desequilibris entre els trams educatius, entre centres públics i privats i entre territoris. Com més cap al sud del territori, menys valencià (hi ha 44 punts de diferència en l'extensió dels programes d'ensenyament en valencià entre les províncies de Castelló de la Plana i Alacant); com més edat té l'alumnat, menys valencià; com més ensenyament concertat, pagat amb diners públics, menys valencià. A hores d'ara podem concloure que el nostre sistema educatiu és un sistema fragmentat i que, per tant, no complix amb el propòsit d'anivellar desigualtats.

De l'estudi detallat de les xifres que aporten la pròpia Generalitat Valenciana, el Ministeri d'Educació, el Consell Escolar Valencià o l'Acadèmia de la Llengua se'n desprenen conclusions importants. Segons les dades referides a l'any 2011, últimes de les quals disposem de manera sistemàtica i global referides a totes les poblacions del territori valencià, els alumnes escolaritzats en programes d'ensenyament en valencià (PEV i PIL) representaven un 29% del total de l'alumnat; mentre que els escolaritzats en programes d'incorporació progressiva (PIP) representaven el 71% –un 54,2% en zones de predomini lingüístic valencià, i un 16,8% de les zones de predomini lingüístic castellà, en les quals el valencià només s'impartix com a assignatura.

Mentre que un 35,9% de l'alumnat en infantil s'acollia a programes PEV/PIL, aquesta proporció ja baixava a un 33,3% en primària, i només un 27,3% podia continuar fent-ho en ESO. En batxillerat un 18% podia seguir l'escolarització en valencià, mentre que només un 4,6% ho podia fer en formació professional. L'educació especial només atenia un 1% d'alumnat en valencià i cap alumne no cursava batxillerat a distància en la nostra llengua. Als centres de Formació Permanent d'Adults (FPA) o d'ensenyaments artístics no figurava alumnat en valencià, segons dades del curs 2006/07.

La Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià dividia el territori valencià en zones de predomini lingüístic valencià i castellà i permetia que, mitjançant les mal anomenades "excepcions" (lluny de ser excepcionals, esdevenen sovint desercions sistemàtiques), l'alumnat catalogat com "de zona castellanoparlant" poguera deixar d'estudiar l'assignatura de valencià o, fins i tot, no estudiar-la mai. Després de tots aquests anys, la Llei no ha produït un avanç i, paradoxalment, amb el valencià es fa el que no es pot fer amb altres llengües que no són la pròpia ni l'oficial del nostre país. En secundària, l'exempció de l'assignatura de valencià, segons dades del curs 2005/06, es va "atorgar" a un 28,66% de l'alumnat a Alacant, un 21,73% a València i un 8,67% a Castelló. Com diu la inspectora Tudi Torró en el *Llibre blanc de l'ús del valencià* (AVL, 2008): «Una bona part de l'alumnat de les zones castellanoparlants han passat tota la seua escolaritat obligatòria sense conèixer ni aprendre una de les dues llengües oficials. (...) Aquesta situació no ha fet més que perpetuar la divisió existent entre valencians que són bilingües –valencià i castellà– i valencians que són monolingües –únicament castellà».

De tota manera, aquests escassos resultats encara són enganyosos, ja que en les xifres apareixen com a alumnes que estudien en valencià tots els matriculats; però la realitat és que no tot l'alumnat que vol cursar l'ensenyament en valencià en secundària pot rebre les assignatures en la llengua que demana. De fet, mentre la catalogació dels llocs de treball en els centres educatius d'Infantil i Primària es va fer en 1997, per als centres i professors de Secundària no s'ha aprovat fins el 2013, i amb un període d'adaptació de 4 anys (no es generalitzarà fins a setembre de 2017), el que fa pràcticament irrellevant, en aquest moment, l'aplicació del "requisit lingüístic". D'aquesta manera, no es respecten els drets dels alumnes que any rere any demanen rebre ensenyament en valencià i no en tenen o no troben continuïtat en els instituts i/o les universitats valencianes. Les línies en valencià no tenen continuïtat en la majoria de centres de secundària, cosa que interromp el procés i l'esforç esmerçat per alumnes i professors en l'educació Infantil i Primària.

La publicació en 2012 del Decret de Plurilingüisme va suposar un nou entrebanc per a l'ensenyament en valencià, ja que margina la nostra llengua i no assegura la competència en anglés. De fet desapareixen els Programes d'Immersion Lingüística, l'únic instrument que garantia el bilingüisme a l'alumnat no valencianoparlant; i no es garanteix una competència lingüística igual en valencià i en castellà a l'alumnat que estudie el Programa Plurilingüe d'Ensenyament en Castellà. Mitjançant aquest decret es paralitza de colp la normalització lingüística del valencià a les escoles, al temps que no es garantixen els resultats esperats en

el coneixement de l'anglès.

Experts en sociolingüística asseguren que els alumnes que estudien i han estudiat en valencià han estat i són els qui dominen i tenen èxit en llengües, perquè com a punt de partida tenen una competència lingüística en valencià i castellà garantida i són més sensibles a enriquir la seua formació en altres llengües com l'anglès, i els resulta molt més fàcil. Per tant, més valencià és igual a més oportunitats. És molt positiu prendre mesures per a aconseguir millors competències lingüístiques de l'alumnat en anglès, però aquest objectiu no s'aconseguirà si no es partix de les metodologies dels programes bilingües que tan bons resultats han donat durant vora 30 anys a través del Programa d'Ensenyament en Valencià i el Programa d'Immersió Lingüística. El bilingüisme en valencià i castellà facilita l'aprenentatge d'una tercera llengua com l'anglès. Del monolingüisme no es pot passar al plurilingüisme, afirmen els màxims experts valencians en la matèria des de les Unitats d'Educació Multilingüe de les universitats públiques. Segons una anàlisi feta per part de les Unitats d'Educació Multilingüe de la Universitat Jaume I de Castelló i la Universitat d'Alacant, i abonada per l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, respecte al Decret de Plurilingüisme, aquestes entitats apleguen a les següents conclusions:

“• Hi trobem un problema de base que s'evidencia en analitzar el contingut del Decret des d'una perspectiva acadèmica i eminentment científica. En la primera part del Decret es constata com a objectiu el plurilingüisme dels estudiants. Estem absolutament d'acord que cal una reforma del sistema educatiu per a aconseguir aquesta meta. Ara bé, el fet que hi haja un programa plurilingüe en castellà (PPEC) és una contradicció en si mateix. El Decret no pot obviar la realitat sociolingüística de la comunitat, i sabem pels estudis fets en el camp del multilingüisme que l'estatus de les llengües a la societat condicionen la seua adquisició i el seu desenvolupament. No podem introduir una presència equilibrada de les tres llengües objecte d'estudi, quan en la societat no tenen aquesta presència equilibrada. Cal partir del fet que el castellà és la llengua majoritària, el valencià la minoritzada i l'anglès, encara avui, es pot considerar una llengua estrangera.

• Els estudis més recents sobre trilingüisme productiu en infants (Yamamoto, 2001; De Houwer, 2009; Aronin i Singleton, 2012) coincidixen a emfatitzar que l'única circumstància mitjançant la qual s'arriba a aquest objectiu està relacionada amb la promoció de la llengua minoritària i l'estrangera. Fins i tot a la Comunitat Valenciana tenim dades al respecte (Safont-Jordà, 2011, 2012) que confirmen aquests estudis desenvolupats en altres regions bilingües europees. Per tant, entenem que per a assolir l'objectiu que es planteja en la secció tercera, en la introducció del Decret, i més concretament en l'article 6.4, això és, "assegurar l'adquisició [...] d'una competència lingüística igual en valencià i en castellà [...] i el domini funcional de la llengua anglesa", és condició *sine qua non* vehicular l'ensenyament de la totalitat o la major part de les matèries curriculars en valencià i incloure-hi un percentatge que augmente de manera progressiva en anglès. La instrucció formal en aquesta llengua hauria de partir d'un bilingüisme ja establert en el context educatiu, perquè l'estudiantat se'n poguera beneficiar en enfrontar-se al procés d'adquisició d'aquesta tercera llengua. És per aquest motiu que entenem que únicament podem referir-nos al plurilingüisme dins del marc

del que el Decret anomena Programa Plurilingüe d'Ensenyament en Valencià (PPEV). Podem afirmar des de conviccions científiques que ni el Programa Plurilingüe d'Ensenyament en Castellà (PPEC) ni els Programes Experimentals Plurilingües assoliran l'objectiu d'arribar al trilingüisme productiu valencià-castellà-anglès.”

Un altre factor a tenir en compte per a valorar el futur immediat de l'ensenyament en valencià es la promulgació de la nova Llei d'educació. De fet, la Constitució reconeix que la riquesa de les diverses modalitats lingüístiques, que coexistixen en el nostre estat, són un patrimoni cultural que ha de ser objecte d'especial respecte i protecció; però la disposició addicional trenta-vuitena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, no estableix prou garanties per a preservar aquest patrimoni; de fet, preveu limitar el nombre d'hores d'immersió en la llengua pròpia, i fins i tot regula que l'alumnat puga triar no acceptar l'ensenyament en la llengua cooficial, de forma que limita l'ús i l'accés a les llengües pròpies diferents del castellà i porta a un empobriment progressiu de la nostra riquesa cultural.

Actualment ha produït un consens entre els experts internacionals sobre la necessitat d'una discriminació positiva a favor de les llengües que tenen menor implantació i projecció social, per a aconseguir un ús normalitzat d'aquestes llengües. Però, la *LOMCE* admet exclusivament la llengua castellana com a llengua vehicular, implantada en una suposada proporció raonable, sense respectar els dissenys de les línies lingüístiques consensuades en les diferents comunitats autònomes i que, fins ara, han donat bons resultats. Aquesta nova llei garantix l'escolarització en castellà per a l'alumnat que ho sol·licite dins del seu municipi de residència, però no exigeix el mateix per a les llengües cooficials. També cal afegir que la *LOMCE* no preveu cap model pedagògic relatiu a la immersió en llengües estrangeres ni cap inversió ni disseny de formació del professorat.

Al Consell Valencià de Cultura li pareix raonable fer compatible l'objectiu de la normalització lingüística a través del respecte de les decisions culturals i pedagògiques adoptades per les diferents comunitats autònomes i de les eleccions voluntàries de les famílies i no des de posicions de confrontació, a fi de consolidar i millorar el dret a una educació que preserve l'ús i la promoció de les llengües pròpies de cada territori i la nostra riquesa cultural.

SITUACIÓ A LA CIUTAT DE VALÈNCIA

Malgrat la percepció de l'increment de l'ús del valencià, la realitat és que la població competent per a parlar en valencià ha caigut, en el conjunt del país, set punts, havent passat d'un 59'5% a un 52'5. La ciutat de València presenta una xifra encara pitjor, ja que solament un 9'7% dels habitants afirmen que utilitzen la nostra llengua. De fet, en 13 anys

L'ús del valencià s'ha reduït uns 10 punts.

Des del punt de vista de la situació de l'ensenyament en valencià, cal estudiar el que ha passat en els últims 10 anys, ja que és un exemple clar del comportament a les zones urbanes més grans del nostre país. Segons dades del curs 2013/2014, el 55% dels estudiants de Primària acudixen a centres concertats, i en aquests centres privats solament estudia en valencià el 3'8 de l'alumnat. Després d'analitzar una sèrie històrica de 10 anys, s'observa que l'ensenyament privat creix constantment, fins a superar la xarxa pública en 10 punts. Els districtes on el predomini de la concertada és més notori són Ciutat Vella, l'Eixample, Extramurs i la Sàidia.

En el conjunt de l'ensenyament primari, tant a la xarxa pública com a la concertada, en el *cap i casal* el percentatge de l'alumnat que estudia en programes que utilitzen el valencià com a llengua vehicular predominant és inferior al 18% i, en el cas de la concertada, queda per sota del 4%. Això suposa que a un 96,20% de l'alumnat dels centres docents concertats se'ls impartix docència majoritàriament o totalment en castellà. En Secundària, d'acord amb les dades facilitades pel Consell Escolar, el percentatge de valencià en la xarxa pública és molt baix (un 13% fa dos cursos), però en la concertada és irrellevant. Segons les dades del Consell Escolar Municipal de la Ciutat de València, referents a aquest curs 2013-2014, dels 79.845 alumnes que estudien Infantil, Primària, Educació Secundària Obligatoria (ESO) o Batxillerat a la ciutat, únicament 12.688 estudien en valencià. Suposen el 15,9 % del total, segons dades de l'Anuari Estadístic de la Ciutat de València. Per nivells, en Infantil i Primària hi ha 7.455 alumnes que estudien en la llengua pròpia. Són el 17,8 % del total en aquest nivell. Camins al Grau és el districte amb més alumnes que estudien en valencià (860), seguit per Jesús, amb 772, i Quatre Carreres, amb 678. En el cas de l'ESO, el 15,8 % estudien en valencià i ho fan majoritàriament a Algirós, amb un 10,6 % (456 del total), l'Olivereta, 8,7 % (376) i Quatre Carreres, 8,2 % (355). En Batxillerat, el 8,5 % del total estudien en valencià, principalment a Ciutat Vella, Camins al Grau i Sàidia.

Vista la segmentació existent de l'oferta d'ensenyament en valencià entre la xarxa pública i la privada sostinguda amb fons públics, és evident que l'increment de l'oferta en l'ensenyament concertat i la supressió d'unitats en la xarxa pública afecten molt negativament a l'ensenyament en la nostra llengua i implicaran un retrocés molt probable en el seu ús social. A més a més, per al curs vinent i els següents caldrà veure els efectes de nous factors, com l'aplicació de la LOMCE, la construcció de centres d'iniciativa social (CIS)...

CONCLUSIONS I PROPOSTES

De l'estudi del model lingüístic aplicat i de les dades analitzades podem concloure que, en primer lloc, tal com abonen nombrosos estudis, en els contextos en els quals hi ha una llengua predominant i una altra de minoritzada, l'únic model lingüístic que ha demostrat ser

efectiu és la immersió lingüística en la llengua de menor implantació social. En segon lloc, per a adquirir les competències lingüístiques en qualsevol llengua no és suficient l'aprenentatge de la gramàtica i un ampli conjunt lèxic, sinó que cal a més usar aquestes competències per a establir comunicació des de la pròpia iniciativa personal i en diversos àmbits de l'experiència pròpia. Per tant caldria proposar un model lingüístic que supere les denominades "zones de predomini lingüístic", basat en la immersió lingüística en valencià i en l'ensenyament d'una o més llengües estrangeres, que es plantege des de la utilització d'aquesta nova llengua en àrees no lingüístiques i d'acord amb el model anomenat Aprenentatge integrat de Continguts i Llengües Estrangeres (AiCLE per a les seues sigles en valencià o CLiL per a les sigles en anglés).

Per tot això formulem les propostes següents:

1 – La Conselleria d'Educació, Cultura i Esport hauria d'elaborar un estudi complet de l'evolució de l'ensenyament en valencià, realitzant una evaluació completa de l'aplicació de la LUEV i del compliment del seus objectius.

2 - Caldria superar la determinació inicial de la LUEV sobre les zones de predomini lingüístic, i comptar amb les il·lusions i els esforços de tanta gent: professorat, alumnat, assessores i assessors, tècnics, ajuntaments, associacions cíviqes, sindicats, partits polítics, per a fer possible un avanç significatiu en l'aprenentatge i l'ús del valencià.

3 - Caldria accelerar l'increment de l'ensenyament en valencià, la qual cosa exigeix una revisió dels programes per a tot el sistema, per a conquerir els objectius de coneixement igualitari d'ambdues llengües oficials. Es necessita urgentment un Pla Estratègic de docència del valencià, en tots els àmbits, de l'escola Infantil a la Universitat, amb expressió de quins objectius es volen aconseguir, amb quines tècniques i criteris pedagògics i en quins terminis. Objectius que cal que siguen coneguts per la comunitat educativa, amb la planificació que se'n derive, i que permetisca establir complicitats amb l'esforç dels centres, de les famílies i del professorat.

4 - Cal tenir en compte que qualsevol pla plurilingüe aplicat al nostre sistema educatiu ha de tenir com a punt de partida que l'alumnat valencià, en primer lloc, ha d'aconseguir l'objectiu de la LUEV: dominar el valencià en igualtat de condicions respecte al castellà. L'èxit dels programes bilingües és la millor base per a assolir el plurilingüisme.

5 - Cal arribar a l'equilibri territorial. En aquest sentit, demanem una planificació d'objectius que supere la voluntarietat. També cal una distribució equilibrada entre la xarxa pública i la privada. El sector dels centres privats finançats amb diners públics ha d'assumir el seu pes demogràfic i territorial. Sense la col·laboració de l'ensenyament privat concertat, ara per ara no poden produir-se avanços significatius de l'ensenyament en valencià a les àrees urbanes.

6 - Cal atendre la demanda allà on es produïx, sobretot en els trams inicials d'infantil, però també en ESO, batxillerats, cicles formatius o universitat. Resulta imprescindible comptar amb una planificació específica per a l'EPA, conservatoris oficials, ensenyaments artístics i

educació especial

7 – Des del Consell Valencià de Cultura demanem a la Generalitat Valenciana que done un nou impuls global i sostingut al valencià atorgant-li la protecció que la llei li reserva en l'ensenyament i en altres àmbits socials, que reivindique el valencià com un valor positiu i desitjable per a tota la població, i que tinga per objectiu fer del valencià una llengua de prestigi i d'ús en tots els àmbits de comunicació, de relació i de cohesió de la societat valenciana.

Aquest informe es traslladarà a la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport, a la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i als compareixents.

Fonts de les dades que cita l'informe:

Anuario estadístico. Las cifras de la educación en España. Ministeri d'Educació, 2011.

Libro Blanco de la Enseñanza Secundaria, 1998–2009, Uned, 2010.

Dossier Curs Escolar 2009/10. Conselleria d'Educació.

Informes sobre l'ensenyament en valencià, STEPV (1999 a 2009).

Guia de centres, Conselleria d'Educació 2009–2011

Llibre blanc de l'ús del valencià (AVL, 2008)

Els usos lingüístics a les universitats públiques valencianes (AVL, 2011)

Dades bàsiques. Comunitat Valenciana (IVE)

De l'entrebanc a la involució. Informe sobre l'ensenyament en valencià. STEPV 2011

Estudis de la FE CCOO PV sobre l'escolarització a la ciutat de València : 2010, 2011, 2012, 2013

Revista T.E. de la FE CCOO, suplement País Valencià núm. 345, abril 2014.

UN DIAGNÒSTIC DE LA LLEI D'ÚS:

25 anys d'aplicació, un informe d'explicació i 10 mesures d'implicació. Mesa per l'ensenyament en valencià, 2008.

Informes de les Unitats d'Educació Multilingüe de les universitats Jaume I de Castelló i d'Alacant, de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Document de 9 punts abonat per 35 entitats i institucions de la comunitat educativa i social representada per les cinc universitats públiques valencianes, els principals sindicats de l'ensenyament, entitats acadèmiques, entitats cíviqes...

Memòries del Síndic de Greuges: 2010, 2012, 2013.

Informe de l'ensenyament en valencià en secundària, batxillerat i cicles formatius Curs 2008-2009. Escola Valenciana

Declaració de l'associació 1ENTRETANTS en el 30é aniversari de la LUEV, gener 2014.